

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 470/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., L., zastúpeného advokátom Mgr. P. G., T., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenia čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 42 Sd/52/2009 a jeho rozsudkom zo 7. júna 2010 a porušenia základného práva podľa čl. 39 ods. 1 a čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 So/99/2010 z 30. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. októbra 2011 a 19. októbra 2011 doručená sťažnosť M. K., L. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. P. G., T., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl.

46 ods. 1 a čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a porušenia čl. 50 ods. 5 ústavy postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 42 Sd/52/2009 a jeho rozsudkom zo 7. júna 2010 a porušenia základného práva podľa čl. 39 ods. 1 a čl. 50 ods. 5 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 So/99/2010 z 30. júna 2011.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

«Sťažovateľ si dňa 28. 3. 2008 podal žiadosť na starobný dôchodok. Nárok naň mu v zmysle § 109 ods. 1, a ustanovení jeho § 65 ods. 1a ods. 3 písm. a) Zákona o soc. poistení vznikol 20. 11. 2004. Žiadal, aby mu bol spätne od tohto dňa priznaný, ale do žiadosti bol uvedený dátum 28. 3. 2005.

Ten sporný dátum, okolo ktorého sa následne odvíja predmetná kauza, bol do žiadosti vpísaný bez jeho vedomia pracovníčkou Sociálnej poisťovne (ďalej SP). Nakoľko pracovníčka sťažovateľovi uviedla, že už „robí cez čas“, tak na jej prosebný návrh listy vyplneného formulára popodpisoval bez ich podrobnejšieho skúmania. Kópiu žiadosti nedostal, a o nezrovnalosti v dátume sa dozvedel až o 5 mesiacov po vybavení žiadosti. ...

V rozhodnutí SP z 11. 8. 2008 mu bol dôchodok bez akéhokoľvek odôvodnenia priznaný od 28. 3. 2005, t.j. tri roky spätne od podania žiadosti, a tak navštívil horespomenuté centrum opäť.

Úradnícky dôvodili, že v zmysle § 112 zákona č. 461/ 2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej ZoSP), dôchodok sa dá priznať najviac tri roky spätne, takže ten dátum v žiadosti je celkom správny, bez ohľadu na uchádzačovú skutočnú vôľu. ...

KS v Trnave... predmetné rozhodnutie SP rozsudkom 200, č. k. 37Sd/32/2008-35, ako nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné a nezrozumiteľné zrušil a vrátil odporkyni na ďalšie konanie, v ktorom bola viazaná vysloveným právnym názorom súdu o neaplikovateľnosti § 112 pri prvotnej žiadosti o dôchodok (príloha č. 2, str.4, ods. 6)...

Tým bola odporkyni bez ďalších diskusií v zásade uložená povinnosť priznať sťažovateľovi nárok na dôchodok od 20. 11. 2004, lebo SP sama uznáva, že v tento deň mu vznikol, a nijako inak sa s jeho výškou k tomuto dňu vysporiadať nedá.

Proti rozsudku sa žiadny z účastníkov neodvolal, vec sa tým stala právoplatne rozhodnutá. ...

So spornými okolnosťami sa odporkyňa vysporiadala tak, že dňa 31. 8. 2009 predvolali sťažovateľa na pobočku SP v Trnave, kde v zmysle § 189 ods. 1 ZoSP do zápisnice (príloha č. 9) nadiktoval:

„žiadam, aby môj deň odchodu do starobného dôchodku bol priznaný ku dňu dovŕšenia môjho dôchodkového veku, t. j. od 20. novembra 2004“ ...

Nové rozhodnutie SP o žiadosti bolo vydané 09. 11. 2009.

Odporkyňa si v ňom sťažovateľovu horecítovanú do zápisnice nadiktovanú, ňou samou v zmysle § 189 ods. 1 ZoSP úradne potvrdenú vôľu nepovšimla. Súdom uloženú povinnosť vysporiadať sa s výškou sťažovateľovho dôchodku ku dňu vzniku nároku naň, t. j. k 20. 11. 2004, odignorovala. Sťažovateľ sa domnieva, že došlo k porušeniu ustanovenia § 159 ods. 2 OSP zo strany odporkyne.

Nárok na dôchodok bol sťažovateľovi opäť priznaný až od 28. marca 2005, a až od tohto dňa bola stanovená jeho počiatočná výška. Vo 4. odstavci odôvodnenia rozhodnutia sa tvrdí, že v súlade s ustanovením § 112 ZoSP, je možné starobný dôchodok priznať najviac tri roky spätne od dátumu jeho uplatnenia, t. j. od 28. marca 2005. ...

Sťažovateľ má za to, že neexistuje absolútne žiadna právna norma, ktorá by oprávňovala SP nepriznať mu dôchodok v súlade s jeho vôľou k 20. 11. 2004, keď mu naň vznikol zákonný nárok. ...

Sťažovateľ má za to, že akékoľvek odôvodnenie v akomkoľvek rozhodnutí SP či rozsudku súdu, že by sa i čokoľvek zo sťažovateľovho doterajšieho nároku na dôchodok alebo jeho výplatu už premlčalo, alebo už bolo premlčané, nemá oporu v právnych normách. ...

Sťažovateľ využil opravný prostriedok a predmetné nové rozhodnutie SP o jeho dôchodku z 09. 11. 2010 č. 440 220 7520 0 predložil KS v Trnave na preskúmanie. Na podateľni bolo zaradené ako (nová) kauza č. k. 42Sd/52/2009-38.

K nejakej komunikácii medzi súdom a odporkyňou potom došlo, lebo 11. 02. 2010 vydala SP rozhodnutie, ktoré sťažovateľ takisto predložil súdu na preskúmanie a toto bolo zaradené ako ďalšia kauza pod č. k. 19Sd/9/2010.

Dňa 7. júna 2010 sťažovateľ obdržal ďalšie rozhodnutie, ktoré neskôr takisto predložil súdu na preskúmanie, nevediac, že presne v deň a hodinu, keď mi bolo doručené, sa už vo veci konalo súdne pojednávanie (!!!), Súd teda, ako som sa neskôr z rozsudku dozvedel, posudzoval správnosť rozhodnutia, ktorému lehota na opravný prostriedok ešte ani nezačala plynúť. ...

Posledné tri rozhodnutia SP o dôchodku majú ten istý nedostatok, pre ktorý KS v Trnave jej prvé rozhodnutie zrušil. Nepriznanie nároku na dôchodok k 20. novembru 2004 odporkyňa právoplatne nezdôvodnila.

V apríli 2010 obdržal sťažovateľ riadne predvolanie k súdu na 9. júna 2010 (príloha č. 10). Dňa 26. mája 2010 mi bolo doručené oznámenie (príloha č. 11) so záhlavím „Upovedomenie o odročení alebo odvolaní pojednávania“, čo v slovenčine znamená, že to pojednávanie bude neskôr, alebo asi ani nebude. Tak tomu rozumel aj sťažovateľ, hlavne keď ho súd nižšie ubezpečil s odôvodnením: „Predvoláme Vás...“. Že v tomto oznámení bol zašifrovaný aj dátum konania sťažovateľ objavil, až keď mu bol doručený rozsudok, v ktorom sa tvrdí, že bol „riadne predvolaný“. ...

Pojednávanie nebolo „odročené“, ale konalo sa o dva dni skôr bez prítomnosti sťažovateľa. Administratívne zmätočným postupom súdu bol sťažovateľ uvedený do omylu a jeho základné právo obhajovať svoju vec pred súdom tak nemohol uplatniť. ...

Súd sa nevyporiadal so skutočnosťou, ako odporkyňa (ne)splnila svoju povinnosť.

V odôvodnení rozsudku súd konštatuje, že vo veci už rozhodoval, avšak so skutočnosťou, že odporkyni bola uložená povinnosť (príloha č. 3, str. 3, ods. 3 rozsudku), sa nevysporiadal. Z predchádzajúcej argumentácie je však možné dôvodiť, že chybné, porušujúce ústavu a zákony, sú všetky tri rozhodnutia. ...

Proti rozsudku podal sťažovateľ odvolanie.

Najvyšší súd SR, ako odvolací súd, rozsudkom č. k. 7So/99/2010 z 30. 06. 2011 rozsudok KS v Trnave č. k. 42 Sd/52/2009-38 zo 07. 06. 2010 potvrdil ako vecne správny. ...

[Podľa sťažovateľa] premlčacia lehota splatnosti časti dávky od 20. 11. 2004 do 28. 03. 2005, ktorú si sťažovateľ zatiaľ iba nárokuje, začne podľa názoru sťažovateľa plynúť až v deň, keď mu bude priznaná, a za ten deň mu potom začne aj patriť. Nemožno preto podľa domnienky sťažovateľa konštatovať premlčanie. ...

Šlo o ten istý nárok na starobný dôchodok. Ani stav sa nezmenil, priznali mu to isté čo v zrušenom rozhodnutí z 11. 08. 2008, č. 440 220 7520, opätovne bez odôvodnenia (body 1.6.3 až 1.6.6). Predmetom konania bol naďalej spor o dátum priznania dôchodku. Účastníci konania, navrhovateľ a odporkyňa, boli tí istí.

Ďalšie konanie bolo podľa názoru sťažovateľa porušením § 104 ods. 1, § 159 ods. 2 a 3 OSP, ako aj právneho princípu „rei judicatae“, či „double jeopardy“, teda neprípustnosti začatia nového súdneho konania v právoplatne rozsúdenej veci zakotvenom v čl. 50 ods. 5 Ústavy SR, a pre účastníka konania predstavuje tento princíp jeho základné právo.»

Základom sťažovateľovej sťažnosti je jeho argumentácia, že

„právne a vecne chybným rozhodnutím Sociálnej poisťovne z 09. 11. 2009, ako aj následnými zmenovými rozhodnutiami z 11. 02. 2010 a z 30. 06. 2010 o dôchodku sťažovateľa,

- potvrdením týchto rozhodnutí Krajským súdom v Trnave rozsudkom č. k. 42Sd/52/2009-38 zo 07. 06. 2010

- a potvrdením tohto rozsudku Najvyšším súdom SR č. k. 7So/99/2010 z 30. 06. 2011, bolo porušené základné právo sťažovateľa na primerané hmotné zabezpečenie v starobe, vyplývajúce z čl. 39 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

- Administratívne zmätočný postup Krajského súdu v Trnave uviedol sťažovateľa do omylu a zapríčinil tak jeho neúčast' na súdnom pojednávaní. Prerokovaním veci v jeho neprítomnosti a nemožnosťou vyjadriť sa ku všetkým prejednávanej dôkazom tak

bolo porušené základné právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces, vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a z čl. 48. ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

- Nezastavením nového súdneho konania v právoplatne rozhodnutej veci Krajským súdom v Trnave, čiže porušením § 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku,

bolo porušené základné právo sťažovateľa nebyť znovu vystavený bremenám a rizikám opakovaného súdneho konania vo veci už raz právoplatne rozhodnutej v jeho prospech, vyplývajúceho z čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky. “.

V doplnení sťažnosti doručenom ústavnému súdu 19. októbra 2011, označenom ako vyjadrenie, sťažovateľ uviedol rovnaké skutočnosti ako v sťažnosti doručenej ústavnému súdu 17. októbra 2011.

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na hmotné zabezpečenie v starobe vyplývajúce z čl. 39 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom KS v Trnave č. k. 42Sd/52/2009-38 zo 07. 06. 2010 a jeho potvrdením rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. k. 7So/99/2010 zo dňa 30. 06. 2011 porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR administratívne zmätočným konaním KS v Trnave porušené bolo.

3. Základné právo sťažovateľa nebyť znovu vystavený bremenám a rizikám z opakovaného súdneho konania vo veci už raz právoplatne rozsúdenej v jeho prospech, vyplývajúceho z čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo.

4. Rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 7So/99/2010 zo dňa 30. 06. 2011 a rozsudok KS v Trnave č. k. 42Sd/52/2009-38 zo 07. 06. 2010 sa zrušuje.

5. Vec sa vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie. V ňom bude súd v zmysle § 156 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku viazaný vlastným právoplatným rozsudkom č. k. 37Sd/32/2008 zo dňa 19. 02. 2008. Vec vráti odporkyni Sociálnej poisťovni, ústredie B. na ďalšie konanie, v ktorom splní povinnosť, ktorú jej v rozsudku uložil: vysporiadať sa s výškou navrhovateľovho dôchodku ku dňu vzniku nárok naň, t. j. k 20. 11. 2004.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nespĺnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07, III. ÚS 214/2010).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní sťažnosti vychádzal zo zásady viazanosti petitom návrhu na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde) a tiež zo skutočnosti, že sťažovateľ je v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (napr. II. ÚS 117/05, IV. ÚS 267/08, IV. ÚS 213/2010). Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd prerokoval sťažnosť len v rozsahu namietaného porušenia tých práv, ktorých vyslovenia sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti.

Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta

1. porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 39 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj porušenie čl. 50 ods. 5 ústavy postupom

krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 42 Sd/52/2009 a jeho rozsudkom zo 7. júna 2010 a

2. porušenie svojho základného práva podľa čl. 39 ods. 1 ústavy a porušenie čl. 50 ods. 5 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 So/99/2010 z 30. júna 2011.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 39 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a porušeniu čl. 50 ods. 5 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 42 Sd/52/2009 a jeho rozsudkom zo 7. júna 2010

Ústavný súd pri rozhodovaní o tejto časti sťažnosti vychádzal z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu k všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy.

Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva alebo slobody, resp. ľudského práva alebo základnej slobody vyplývajúcej z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio – inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Princíp subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých postupy a rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (m. m. IV. ÚS 303/04).

Vzhľadom na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach

porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 39 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a porušenia čl. 50 ods. 5 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Ochrany svojich práv sa sťažovateľ mohol domáhať a aj sa domáhal podaním odvolania. Ústavný súd z tohto dôvodu sťažnosť v tej časti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 39 ods. 1 ústavy a porušeniu čl. 50 ods. 5 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 7 So/99/2010 z 30. júna 2011

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 39 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 So/99/2010 a jeho rozsudkom z 30. júna 2011 ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, IV. ÚS 396/08), súčasťou ktorej je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 39 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. O prípadnom porušení základného práva podľa čl. 39 ods. 1 ústavy by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Sťažovateľ nenamieta porušenie žiadneho z týchto základných práv, resp. ústavnoprosesných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy. Z toho dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v časti, v ktorej namieta porušenie čl. 50 ods. 5 ústavy označeným rozsudkom najvyššieho súdu. Ustanovenie čl. 50 ods. 5 ústavy sa totiž nevzťahuje na občianske súdne konanie (vrátane správneho súdnictva), pretože rieši otázky trestného konania a v tejto súvislosti aj využitie

mimoriadnych opravných prostriedkov. Z toho dôvodu ju ústavný súd v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2011